

Страдч.

Випуск №30

Парафіяльна
Газета

Нерушима Стіна

О. д-р. Микола Конрад

Нерушима Стіна

Бл. Володимир Прийма

січень 2014 р.

Газета виходи-
ть один раз в
місяць

Храм Успення
Пресвятої Богородиці
с.Страдч

УГКЦ

З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ ТА КОЛЯДОЮ

Традиції Святого Вечора
с.3-4

Соборування

с.5

Вчення церкви про суїцид
с.7-8

Дорогі брати і сестри!

Залишилося зовсім мало часу до тієї миті, коли церковні дзвони нагадають нам, що «...народжується від Діви той, хто в руках тримає все створіння. Як людина, сповивається той, хто, як Бог, неосяжний; молоком із грудей годується той, хто в пустині, як дощ, післав людям манну» (зі стихиря на Великих царських часах). Сталося диво: неосяжний Бог з любові обмежив себе тілом. Бог виправив Адамову гордість – став звичайною людською дитиною, вразливою до болю та зради, аби людина стала сильною духом і поєдналася з небом. Сенсом кожного життя має стати любов. Прийшов Бог, щоб дати надію, показати свою любов, запалити нею людські серця. Він народився для нас, приніс надію і навчив любити: безкорисливо, жертовно, цілопально. Ісус у яслах обіймає цілий світ і хоче, щоб ми зрозуміли: повнота щастя – лише у любові. Лише вона здатна творити дива у цілому світі. Не влада, не повноваження, не матеріальні нагромадження, а саме любов і милосердя. Падають ідоли, руйнуються надпотужні імперії, а любов

перебуває вічно. Через неї приходить довіра та єдність. А де єдність у любові, там перемагає світло і правда, там перебуває мир у Бозі. Так багато вчинив Господь для людської немочі – пожертвував Єдинородним Сином, предвічним Словом. Що принесемо Йому взамін: дари щирих сердець вслід за вірними пастухами, мудрецами та царями чи жорстокі та черстві душі, які ладні заради скороминущої і тлінної вигоди цькувати народ на народ, творити беззаконня, помножувати знедолених? Нічого особливого не вимагає від нас Господь, лише просить: «Сину, віддай мені своє серце!» (прип. Солом. 23,26).

Не засмучуймо Ісуса та Його Пресвяту Матір, через яку сталося диво втілення. Це свято має завжди пригадувати нам, для чого Син Божий прийшов у світ, задля кого свідомо прийняв ганебну і мученицьку смерть. Хай кожен народиться для любові у Христі Ісусі. Нехай кожен відчує ту благодать і милосердя, які вилив на нас Отець через Ісусове народження. Молімося за тих, кого ми втратили, потішмо сумного, допомагаймо потребуєчому. Ніколи не зневірюймося у труднощах, покладаймося на Ісуса, бо Він є нашим провідником у житті. У кожній праці, навіть непосильній на перший погляд і нелогічній для людини покладаймося на Ісуса. З нами – Бог! Він наша надія і спасіння. Лише так можемо свідчити пришествя Божого Сина на землю.

«Сьогодні ми сподобилися дару, про який не просили... Сьогодні відкрились двері для наших молитов. Сьогодні Божество вдягнулося в людину, щоб людина прикрасилася Божеством» (Ісаак Сирієць). «Непреступний Бог з милосердя схотів стати для нас видимим і приходить у тілі, що, як людина, родиться в місті Вифлеємі з Пречистої Діви. Тож поспішаймо побожно Його прийняти, кличучи з острахом: Господи, слава Тобі!» (наспів на Утрени).

Христос рождається!

Традиції Святого Вечора

Час біжить неупинно, і ось ми знову наближаємось до містерії Різдвяних свят. Минуло вже дві тисячі літ, і кожного року ця ніч по-новому відкриває таємницю Божої любові, яка об'явилась нам у Малій Дитині у

Вифлеємській яскіні. Впродовж століть у нашому народі творилась особлива культура і традиція святкування Навечір'я Різдва Христового – Святого Вечора.

До свята Різдва в Україні готувалися ще з літа. Під час жнив перший, а в деяких місцевостях – останній сніп збіжжя (жита або пшениці) залишали необмолоченим. Потім до нього додавали декілька стеблин з інших злаків і перев'язували одним чи кількома перевеслами. Називали його по-різному: «дідух», «дід», «зажин» - на Чернігівщині, «баба» - на Тернопільщині. У Навечірня Різдва Христового господар вносив його до хати і ставив на почесне місце. Також вносили сіно і клали його на святковому столі, що символізувало ясла новонародженого Ісуса.

За кілька днів до Різдва чоловік і дружина з молитвою на устах виготовляли «різдвяну свічку», яку качали з воску. Свічка була одним з основних елементів, без якого не могла обійтись Свята вечеря. Ця традиція збереглася до наших днів і тому на святковому столі в цей особливий

вечір стоїть запалена свічка.

Головна увага в Різдвяне надвечір'я надавалась хлібу. Український народ здавна був хліборобським, тому хліб у різних святкуваннях та обрядах відігравав дуже важливу роль. перед Свят-вечером і Різдвом випікалось багато різновидів хліба. Це був і звичайний хліб, який споживали під час вечері, і обрядовий хліб, що мав лежати на столі на білому обрусі впродовж усіх Різдвяних свят. Посеред столу клали струшку – плетінку, яку прибирали в'язанкою сіна та клали на вишитому рушнику. Вона мала вигляд сповитої дитини. Плетінка мала лежати на святковому столі упродовж трьох днів.

В особливий спосіб символічну присутність Ісуса за сімейним Різдвяним столом відображала просфора, яку клали на нове білосніжне полотно (пелену). В наш час поступово відроджується традиція ламання просфори та складання побажань між собою членів родини на початку Святої Вечері, яка своїми коріннями сягає ще дохристиянських часів. Із давніх-давен, у зимовий період, коли сонце переходило час зимового сонцестояння, а день починав збільшуватися, наші пращури святкували свято «Корочуна». Вони вірили, що у ці непрості грудневі й січневі дні на-роджується чудодійна духовна сила. Спільно випікався великий коровай у формі сонця. Під час певного обряду цей хліб переламувався і в поєднанні з побажаннями ділився між усією громадою.

Варто згадати, що до слова раніше ставились дуже обережно. Все вирішувалось «на слово». Словами «не кидались», оскільки вірили, що за кожне слово прийдеться відповідати перед тим, хто дав дар Слова,

тобто перед Богом.

В описі містерії Різдва згадується, що до Вифлеємської яскині поклонитися новонародженому Спасителеві прийшли високі гості – іноземні царі та звичайні пастухи (найбідніший прошарок суспільства, люди без даху над головою). Це має глибокий символічний зміст: при такій події не буває сторонніх і випадкових людей. Наша різдвяна традиція втілює і цей непростий момент. Так, на Святу Вечерю родина могла або й зобов'язана була запросити випадкового подорожнього, оскільки ніхто в цей день не повинен залишитись десь в дорозі, поза родиною. Саме тому за родинним святковим

столом обов'язково ставилась ще одна тарілка «для Ісуса» і ще одна тарілка для того, кого приведе в дім сам Господь. А привести в родинну оселю цього вечора Він міг як і пастуха, так і земного царя. До речі, вважалося більш ніж щасливою прикметою, коли за родинним столом у Свят-вечір опинявся випадковий неочікуваний гість. Свято прийшло – саме так трактувався прихід неочікуваного подорожнього в цей особливий вечір.

Центральною подією Навечіря Різдва Христового є сама Свята Вечеря. Коли на небі з'являється перша зірка, вся родина збирається за святковим столом. Першим місце займає господар, за ним сідають інші члени сім'ї. Головні страви столу – кутя та узвар. Колись на Правобережній Україні кутю готували переважно з пшеничної крупи, на Лівобережній – з ячменю чи жита. Господиня з дітьми заносять й інші страви, яких за переданням має бути дванадцять. Розпочинає родина Святвечір з молитви. У багатьох сім'ях після молитви стоячи колядують «Бог Предвічний народився». Спільна молитва всієї сім'ї – це дуже важливий момент. Сьогодні рідко в родинах є така практика на щодень. Складається враження, що спільна молитва у сім'ї залишилась лише на Святий Вечір, Великдень чи ще на визначені окремі події. Тому як окремим членам, так і всій сім'ї разом варто переглянути розуміння справжніх засад християнського життя і здійснювати спільну молитву кожного дня (наприклад, ввечері).

Після вечері уже ходять колядники, але тільки діти, бо дорослі колядуватимуть на саме Різдво. Пізно вночі люди збираються в храмах на Всеношне Богослужіння, яке завершується урочистою Різдвяною Літургією.

Як бачимо, Святий Вечір має давню і дуже багату традицію. Сьогодні важливо розрізняти залишки прадавніх обрядових елементів, глибоко переживати всією родиною і передавати наступним поколінням саме християнські традиції Навечіря Різдва Христового.

Матеріал підготувала
с. Рафаїла Чучман, Дочки МБНП

Соборування

У ніч на перше грудня у Страдчі відбулися нічні чування, під час яких проводився обряд Соборування. Нагадуємо, що такий обряд проводився в Страдчі уже навесні цього року. Часто виникають певні питання щодо цього обряду.

Перш за все, люди цікавляться, чи можна приймати участь у соборованні більше як один раз у рік. Священики кажуть, що таке можливе, якщо людина важко хворіє.

Чи можна соборуватися тим, у яких немає видимої

хвороби? Справді, це таїнство було встановлено для

тих, хто потребує зцілення. Бо справді, як каже апостол Яків: «Якщо у вас хтось хворіє, хай покличе пресвітерів Церкви, і над ним хай молитву звершать і помажуть його елеєм (тобто, маслом, олією), і молитва віри зцілить хворого і підніме його Господь» (Як. 5, 14-15).). Тобто Таїнство Соборування – це Таїнство, яке дано християнам, щоб боротися з хворобами. Та в корені будь-якої хвороби лежить гріх, і кожна людина є вражена гріхом. Тому церква дозволяє здоровим людям також брати участь у соборованні. Відсутність хвороб є доволі умовною, бо ніхто не знає і не може передбачити збоїв у своєму організмі. Людина отримує Господню допомогу у міру своєї віри.

Чи потрібно якимось по-особливому готуватися до Таїнства Соборування? Найперше, що треба підготувати – це душу. Головне - християнин має висповідатися і прийняти Тайну Євхаристії, усе інше є другорядним.

Обряд Соборування здійснює сім священиків, які помазують ріні частини тіла людини. Саме така кількість помазань символізує сім дарів Духа Святого та, водночас, нагадує про сім молитов та поклонінь пророка Єлисея, якими він воскресив отрока. «І піднявся, і ліг над дитиною і приклав свої вуста до його вуст, свої очі до його очей... І пчихнув хлопець сім разів, і відкрив очі свої...» (4 Цар. 4, 35). Тож, найперше, просімо, щоб Господь зцілив наші духовні немочі, укріпив віру, вселив надію, а за цим прийде і фізичне зцілення, якщо буде на те Його свята воля.

Коваль Леся

Святий первомученик і архидиякон Стефан

9 січня ми святкуємо пам'ять святого апостола, первомученика й архидиякона Стефана. Коли, після сходження Святого Духа, кількість вірних у Єрусалимі дуже зросла, тоді апостоли, цілковито зайняті навчанням, не могли вже опікуватися вдовами і сиротами та роздаванням милостині. Тож, як читаємо у Діяннях, «... прикликали громаду учнів і сказали: «Не личить нам лишити слово Боже і при столах служити. Нагледіть собі, отже, з-поміж вас, брати,

сімох мужів доброї слави, повних Духа та мудрости, а ми їх поставимо для цієї служби; самі ж ми будемо пильно перебувати у молитві і служінні слова». Вподобалось це слово всій громаді й вибрали Стефана, мужа, повного віри і Святого Духа, Филипа, Прохора, Ніканора, Тимона, Пармона та Миколая, прозеліта з Антіохії, і поставили їх перед апостолами і, помолившись, поклали на них руки. І росло слово Боже та множилось число учнів у Єрусалимі вельми, і велика сила священників були слухняні вірі. Стефан же, повний благодаті й сили, творив чуда й великі знаки в народі. І встали деякі з синагоги, так званої лібертинів, киренеїв, олександрійців, а й з Килікії та з Азії і сперечалися із Стефаном, але не могли встоятися супроти мудрості й духа, що ним говорив. Тоді вони підмовили людей, щоб сказали: «Ми чули, як він говорив образливі слова проти Мойсея та проти Бога». І підбурили народ, старших та книжників і, наскочивши, схопили і привели його в синаedrion. Там вони поставили свідків, які говорили: «Цей чоловік не перестає говорити проти цього святого місця та Закону. Ми чули, як він говорив, що Ісус, отой

Назарянин, зруйнує це місце й переінакшить звичаї, які Мойсей був передав нам». І коли всі, що засідали в синаedrionі, пильно дивилися на нього, бачили його обличчя, немов обличчя ангела. А первосвященик спитав: «Чи воно справді так?» Він же відповів: «Мужі брати й отці, слухайте...» І почав детально переповідати історію ізраїльського народу, підсумовуючи це такими словами: «Ви, твердошиї та необрізані серцем і вухом! Ви завжди противитеся Духові Святому! Які батьки ваші, такі й ви. Кого з пророків не гонили батьки ваші? Вони вбили тих, що наперед звіщали прихід Праведного, якого ви тепер

стали зрадниками й убивцями; ви, що одержали закон через звістування ангелів, але не зберігали його». Почувши це, вони розлютились своїм серцем і скреготали зубами на нього. Стефан же, повний Духа Святого, дивлячись у небо, побачив славу Божу й Ісуса, який стояв по правиці Бога, і мовив: «Ось бачу відкрите небо і Сина Чоловічого, який стоїть по правиці Бога». Вони ж закричали голосом великим і, затуливши вуха свої, кинулись на нього разом та вивели за місто, і почали каменувати. Свідки ж поклали свою одягу у ногах хлопця, що звався Савло.

І каменували Стефана, який взивав, мовивши: «Господи Ісусе, прийми дух мій!» А впавши на коліна, закликав сильним голосом: «Господи, не постав їм цього за гріх!» І промовивши це, смертю заснув» (Ді. 6, 2 - 7, 60). Стефан був "гарний тілом, у розквіті життя і знаменитий бесідник, він показав вірним, як треба вмирати: коли його каменували, він звів очі до неба і молився за своїх мучителів; хто інший забуває про тих, що йому найдорожчі, а той молився за своїх ворогів!" (св. Августин). "Він молився за своїх убивців і тою молитвою приніс Богу більшу жертву, ніж самою смертю" (св. Григорій Назіянтин). Святий Стефан був першим, хто після Зішестя Святого Духа прийняв мученицьку смерть за Христа Спасителя. "Якщо мученики можуть чим відрізнятись між собою, то найзнаменитіший буде той, хто перший віддав своє життя за Христа" (св. Августин). Його безстрашна любов до Бога і до людей, навіть до тих, які його вбивали, стала взірцем для наслідування для християн усіх часів і народів. Без сумніву, це він давав наснагу нашому священномученику Йосафату Кунцевичу з молитвою про спасіння душ своїх вбивць спокійно відійти із цього світу по вічну нагороду посеред роз'юшеного натовпу затурканих, духовно засліплених слов'ян. Це приклад святого первомученика Стефана надихав в'язнів радянських концтаборів не ламатися, а спокійно і з вірою молитися за розвал «імперії зла» як на державному рівні, так і в людських душах. І ось тепер ми є свідками ще одного

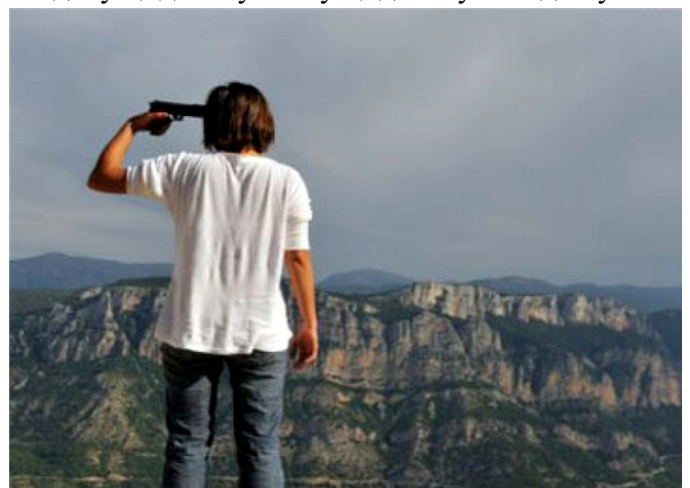
етапу цього процесу. Уже є невинні жертви. Дуже важливо зараз є для нас, християн, не запалюватися злобою і бажанням помсти, а спокійно, але твердо свідчити Христа: свідчити, що ми хочемо жити в Царстві Божому, яке не є десь далеко, а тут, посеред нас. І не будемо підкорятися Царству Темряви, яке кийками намагається кинути нас під ноги. Святий первомученику й архидияконе Стефано, моли Бога за нас грішних, щоб і ми, як колись ізраїльський народ, не відкинули Його заповідей і не були тяжко покарані вигнанням. Допоможи, Господи нам не забувати, що ми є охрещені і що наші хресні батьки урочисто обіцяли від нашого імені бути вірними Твоїм святим заповідям і настановам. За порушення такої угоди з Тобою, Господи Сил, нас чекає покарання. Але Ти є милосердним. Саме Твоє милосердя надихнуло святих мучеників на чолі зі святим Стефаном прийняти смерть без страху і без образи на своїх вбивців. Отож навіть для вбивців Ти даєш шанс. Тому, за молитвами святого первомученика й архидиякона Стефана, дай нам ласку покаяння і силу жити за твоїми заповідями, прости гріхи наші, гріхи наших батьків, дідів і прадідів, врятуй Україну! Не дай нам загинути в темряві!

Пундяк Олег

Вчення церкви про суїцид

Існує велика кількість визначень терміну суїцид у різних науках, однак по суті їх значення можна звести до наступної дефініції: суїцид – це свідомий акт навмисного позбавлення себе життя, який здійснюється людиною у стані сильного душевного переживання або внаслідок психічного захворювання. Традиційно, самогубство відносять до одного із чотирьох видів смерті, інші три становлять природна смерть, нещасний випадок та вбивство. Виходячи з даного розуміння самогубства, в сучасній психології це явище класифікують за різними критеріями, внаслідок чого існує безліч суттєво відмінних між собою типологій. Одним з найбільш повних є розрізнення на істинну суїцидальну, парасуїцидальну,

псевдосуїцидальну та асуїцидальну поведінку.

Під істинною суїцидальною поведінкою розуміються свідомі навмисні дії, ціллю та мотивом яких є добровільне позбавлення себе життя. Даний тип характеризується підвищеною когнітивною діяльністю суїцидента поряд з тотальним придушенням та витісненням відчуття тривоги та

страху. Часто істинне самогубство пов'язане і слідує негативним підсумковим оцінюванням життєвого шляху. В переважній більшості спроби істинної автоагресивної поведінки є успішними.

Парасуїцидальна поведінка не носить характеру конкретних дій самогубства. В основі цього типу лежить понижена стійкість організму до стресів, тривале переживання тривоги, страху, деформоване сприйняття суб'єктивно значимої інформації. Як наслідок може розвинутисть залежність людини від алкоголю, хіміко-фармакологічних та токсичних засобів. В даному випадку може мати місце істинне самогубство у випадку незадоволення такого роду залежності людини. Емоційно-когнітивна сторона суттєво залежить від емоційної сфери. Іншими словами, людина керується більше власними відчуттями ніж раціональними засадами. Парасуїцидальна поведінка часто пов'язується з бажанням змінити актуальну ситуацію, з фрустрацією, відповідно з марними надіями та зі страхом перед туманним майбутнім. Прямою реалізацією автоагресивної поведінки є суїцидальні спроби. До цього виду належить також імпульсивні суїцидальні дії, що характеризуються насамперед своєю непередбаченістю та неочікуваністю для навколишнього середовища. В даному випадку мова іде про вкрай короткий передсуїцидальний період, особливістю якого є його миттєвість та гострота. Здійснення самогубства є результатом необхідності нагального зняття великої емоційної напруги.

Інший тип становить псевдосуїцидальні дії, в основі яких лежить демонстративно-шантажна поведінка, яка, своєю чергою, характеризується свідомими навмисними вчинками, які зумовлені прагненням здобуття певних цілей через демонстрацію намірів покінчити життя самогубством. Метою цього виду не є добровільна

насильна смерть, однак часто такого роду дії носять характер особливої небезпеки, що може мати летальне завершення, що часто кваліфікується як нещасний випадок.

Асуїцидальна форма автоагресивної поведінки полягає в несвідомому бажанні людини здійснити самогубство, оскільки даний тип зустрічається лише в осіб з гострими психічними розладами. Суїцид такого характеру трактується як нещасний випадок.

У світлі християнської віри самогубство прийнято трактувати не лише як певну дію людини пов'язану з її правом на вибір, але як смертний гріх, що містить в собі нехтування найбільшим Даром Бога – життям. Щоб правильно зрозуміти, що собою являє суїцид у доктрині Христової віри, необхідно насамперед усвідомити, що є життя, оскільки самогубство – це не що інше, як свідоме та добровільне позбавлення себе цього дару.

Найціннішим свідченням великої вартості людського життя для християнина є Святе Письмо. Як в Старому, так і в Новому Завіті життя людини не трактується окремо від Бога. Бог є Життя, відповідно лише Він покликає людину до буття (Бут. 2:7). Однак помилкою було би трактувати поняття життя лише у значенні покликання людини до фізичного існування. Старозавітне розуміння життя мало також інше значення, а саме прямування людини до Господа: (Втор. 30:16-20; Пс. 27:1; 36:10; Прип. 8:35; 13:14). Це означає, що життя як фізичне перебування людини у тварному світі - це великий Дар Божий за допомогою якого вона повинна досягнути вічне Життя у Господі. У Новому Завіті знаходимо наступні слова, в яких Син Божий чітко вказує, що життя є можливим лише в Бозі: «[...]Я – путь, істина і життя! [...]» (Ів. 14:6)

*продовження в наступному номері
о.д-н Тарас Собешкевич*

Навіщо ми колядуємо?

Різдво Христове – велике християнське свято, день Народження Ісуса Христа, Спасителя світу і Відкупителя людей з полону гріха. Свято Різдва Христового вважається другим після Пасхи великим святом. Цього дня сталася велика для всього християнського світу подія – народження Ісуса Христа

у Вифлеємі (Ісус у перекладі з єврейської означає «спасіння»). Усі християни переконані, що Ісус Христос був посланий Богом на землю задля спокутування гріхів і спасіння людства. Старозавітні пророки провістили місце і час народження Спасителя світу – 5508 рік від створення світу. Отже, 7 січня – це день народження Сина Божого на землі. Від цього дня починається відлік часу. Це початок нової історії, нового життя, нової ери!

Коляда

Споконвіку існував у нашому народі гарний звичай бажати один одному і господарям щастя-здоров'я, многих літ і всяких статків у хаті і родині. Вже по Святий Вечері українці починали ходити по хатах, піснями та відтворенням побутових сценко поздоровляли господарів та їхніх дітей та вінчували їм злагоду й достаток. Колядувати починають не в усіх місцевостях України одночасно: на Покутті діти йдуть колядувати вже на Святий Вечір; на колишній Гетьманщині, в Слобідській Україні та в Гуцульщині – на перший день Різдва Христового, після того, як у церкві скінчиться Богослуження. На Західному

Поділлі йдуть колядувати на другий день свят вранці. Готувалися до колядування заздалегідь – виготовляли

колядницькі обладунки: восьмикутну зірку, маски Кози, Ведмедика. Різдвяні колядницькі гурти споряджали переважно парубки. Вони обирали отамана – хлопця, котрий вирізнявся спритністю, дотепністю і якого в селі поважали. Крім того, він мав уміти гарно починати пісню. Традиційний одяг колядницьких ватаг – білі та коричневі кошушки й свитки, чоботи власної роботи, хустки або віночки у дівчат.

Звідки в українців колядки?

Саме слово коляда походить від назви Нового Року у римлян — Саієгкіае іашіагіае, що припадав на тиждень після веселих сатурналій, у другій половині грудня місяця. Ця чужа назва «коляда», що сплелася із старослов'янським празником зимового повороту сонця і пізніше перейшла на наше зимове новоріччя, вказує на сильні греко-римські впливи в IV-IX ст., коли українська колонізація досягла берегів Чорного моря і Дунаю, де вона зустрілася безпосередньо з греко-римським світом.

Цілком можливо, що наші предки разом із назвою «коляда» та деякими звичаями запозичили від греків та римлян ще щось із мотивів величальних новорічних пісень ще перед прийняттям християнства на Україні-Русі. Та все ж, немає сумніву, що греко-римські впливи зустрілися на східнослов'янському ґрунті вже з виробленою новорічною обрядовістю і величальними піснями місцевого походження.

Дуже можливо, що ті старі новорічні пісні в нас

називалися власне щедрівками. Ця рідна, місцева їх назва, незнана поза українською етнографічною територією, стоїть, очевидно, в якомусь зв'язку із щедрим, тобто багатим вечором, що замикає різдвяний цикл празників, та із тою щедрістю, багатством і достатком, якого бажають у колядках та щедрівках.

Також імовірно, що звичай переодягатися та накладати на себе машкару – характеризуватися циганом, жидом, чортом, козою ватаги колядників та щедрівок теж запозичили від скоморохів.

За традицією староукраїнських величальних пісень, багато колядок спрямовується до особи господаря, господині або їхніх дітей – парубка чи дівки. Відповідно до цього підбирається і зміст колядки.

Щодо змісту, то колядки і щедрівки відзначаються великою різноманітністю мотивів.

Колядки – це неповторна можливість ділитися часточкою своєї душі, коли кажеш: «Люди добрі, Христос народився!»

Святкуємо ми народження Божого Сина через Богослужіння, через Літургію, яка має свої особливості, але, водночас, знаємо і просто відчуваємо, що цю радість неможливо вмістити лише у рамки Богослужіння, тому і хочеться ділитися якомога більше з рідними і близькими. І тут нам допомагає неповторний витвір мистецтва – колядки!

Якщо говорити про колядки, то у кожного з нас є свої дитячі спогади і відчуття про ці чудові наспіви. Комуś

пощастило бігати і майже потайки, колядувати у той період, коли було заборонено. Сьогодні ми вільно, без перешкод та заборони колядуємо і вітаємо одне одного з Різдом Христовим, бажаючи на весь рік добра. Дуже важливо зазначити, що наші прадіди ходили колядувати не за гроші, а за пиріжки. Тому зараз, у період різдвяних піснеспівів, маємо пам'ятати, що колядки – не для того, щоб заробляти. Колядки – це неповторна можливість ділитися часточкою своєї душі, коли заходиш у гості до своїх рідних чи близьких, можливо, навіть незнайомих людей і кажеш: «Люди добрі, Христос народився!» А якщо Він народився, то і ми маємо неосяжно щасливу можливість жити в Бозі. Тому Бог став одним із нас, щоб ми могли бути разом з Богом.

Наш народ завжди славився своєю співучістю. І коли люди зрозуміли, що краса – в Бозі і зрозуміли, хто є Бог, і що Він прийшов на цей світ заради нас, то і перетворили ті піснеспіви, що співалися у зимовий період, у різдвяні музичні творіння – колядки. Тому колядки – це не просто еволюція зимових піснеспівів, це еволюція української свідомості. Тепер всі відчуття і любов, внутрішнє тепло ми спрямовуємо на прославлення нашого Господа, Який прийшовши на цей світ і дарував нам вічне життя.

Тому в Різдвяні свята бажаю всім мудро, гарно, по-Божому колядувати і відсвяткувати Різдво Христове. І нехай та радість допомагає нам стати вірними синами та дочками Христа.

Використані інтернет джерела:

<http://2010.orthodoxy.org.ua/node/63779>

<http://traditions.org.ua/kalendarni-sviata/zymoviy-tsnykl/280-7-sichnia-rizdvo>

Марта Гусак

Дорогі браття і сестри!

Нагадуємо Вам, що кожної третьої п'ятниці місяця у Страдчі відбуваються нічні чужання, під час яких молитви на оздоровлення читає екзорцист Львівської Архиепархії отець Андрій Платош.

УВАГА, НЕБЕЗПЕКА!

Прочани і гості Святої Страдецької Гори, НЕ ДАЙТЕ СЕБЕ ОБДУРИТИ!

Тривалий час під маскою молитовної групи і ревних греко-католиків та ніби під патронатом оо. Василіан щодня близько 12 години на Хресну Дорогу до Страдча приходять «розкольники» і провокатори, які ані до оо. Василіан, ані до Української Греко-Католицької Церкви, ані до правдивих побожних молільників не мають жодного стосунку. Керує цією групою Михайло Заблоцький (називає себе братом Петром) – особа без певного роду занять, за якою стоять невідомі поки що сили. Перед їх розкольницькою і внутрішньо сектантською діяльністю вірних нашої Церкви офіційними декретами застерігав двічі Протоігумен ЧСВВ в Україні о. Пантелеймон Саламаха (декрети № 396 та 397/12 від 29.06.2012 і № 227/13 від 26.06.2013) та Митрополит Львівський Ігор Возняк (№ ЛВ 12/1382 від 17.10.2012). [З текстом документів можна ознайомитись в інтернеті на сайті парафії с. Страдч]. Цими документами керівництво Церкви попереджає вірних УГКЦ про антицерковний характер діяльності псевдомолитовної групи Заблоцького і застерігає перед участю у «молитовних практиках» групи, які насправді не є молитвами на прославу Господа, а членам групи забороняється будь-яким чином використовувати ім'я III Чину Святого Василя Великого чи іншим способом задекларовувати свою приналежність до Греко-Католицької Церкви.

УВАГА! група Заблоцького діє методами прихованої пропаганди, дуже подібними до методів секти Догнала і не виключено, що за двома угрупованнями стоїть один господар. Розпізнати страдецьких розкольників можна за наступними ознаками.

1. Неприхована агресія і напади на духовенство та ієрархію УГКЦ. *[До речі, це є улюбленою методою більшості сект].* Відвертий непослух церковній владі. Повне ігнорування страдецького парохіального храму і його святинь: чудотворних ікон, мощей покровителя мирян блаженного Володимира Прийми, ікони з кров'ю блаженного священномученика о. Миколая Конрада).

2. Пропагування єретичних «вчень» і відвертих дурниць, які суперечать науці Католицької Церкви і здоровому глузду. Такі псевдонауки і «проповіді» подає світська особа Михайло Заблоцький, який не має на це ні благословення, ні дозволу церковної влади. *[До відома вірних, науки і проповіді від імені Церкви мають право голосити священник, диякон або семінарист. Для світської особи-катехита такий дозвіл терміном на один рік надає правлячий єпископ Львівської Архiepархії. При цьому така світська особа обов'язково повинна мати відповідне церковне посвідчення].*

3. Практикування екзорцизму світською особою, в даному випадку особисто Михайлом Заблоцьким. Тут необхідно бути надзвичайно обережним і пам'ятати, що право читання молитов екзорцизму надається переважно ієромонахам (тобто монахам-священникам), рідше білому духовенству і тільки ЄПИСКОПОМ! **Пам'ятайте: світська особа самовільно не має права здійснювати екзорцизм.** Тим більше, що такі псевдоекзорцизми, які здійснюються всупереч літургійній і обрядовій практиці Церкви, свідчать, що людина може бути опанована лукавим і це може бути надзвичайно небезпечним для кожного, хто в цей момент знаходиться біля такої особи.

Тому ієрархія та духовенство УГКЦ застерігає усіх вірних, які зі щирими молитвами прибувають на Святу Страдецьку Гору:

НЕ ДАЙТЕ СЕБЕ ЗВЕСТИ ЛУКАВОМУ!

Будьте обережні і пильнуйте себе та близьких вам людей! Попереджайте про небезпеку родичів та знайомих, щоби не стати жертвою нечестивців, які мають щодо вас приховані і підступні наміри.

Розклад
богослужіньУ Церкві Успення Пресвятої
Богородиці с. Страдч

Понеділок	10.00 год.	Свята Літургія у Печерному Храмі
Вівторок	10.00 год.	Свята Літургія за хворих і немічних. Молебень до Блаженних
Середа	10.00 год.	Свята Літургія за невинноубитих дітей
Четвер	10.00 год.	Свята Літургія за покликання до стану священничого, монашого і подружнього
П'ятниця	10.00 год.	Літургія за узалежнених від алкоголю, наркотиків, гральних автоматів і куріння
Субота	10.00 год.	Свята Літургія за упокій. Панахида, 12.00 год. Свята Літургія за здоров'я
Неділя	09.00 год.	Свята Літургія. Хресна Дорога
	11.00 год.	Свята Літургія. Хресна Дорога
	14.00 год.	Свята Літургія.
	16.00 год.	Молебень до Блаженних о. Миколи Конрада і дяка Володимира Прийми

Дати, на які припадають нічні чування з першої суботи на неділю:

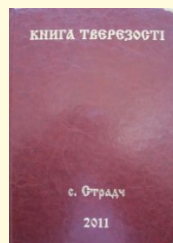
з 1-2 лютий
з 1-2 березень
з 5-6 квітень
з 3-4 травень
з 7-8 червень
з 5-6 липень
з 2-3 серпень
з 6-7 вересень
з 4-5 жовтень,
з 1-2 листопад, з 6-7 грудень

2014

Дати, на які припадають нічні чування з третьої п'ятниці на суботу:

з 17-18 січня
з 21-22 лютий
з 21-22 березень
з 18-19 квітень
з 16-17 травень
з 20-21 червень
з 18-19 липень
з 15-16 серпень
з 19-20 вересень
з 17-18 жовтень, з 21-22 листопад, з 19-20 грудень

Запрошуємо парафіян та прочан долучатися до братства Тверезості!

Кожен, хто бажає скласти присягу на відречення від шкідливих звичок (алкоголю, тютюнопаління, наркозалежності тощо) за себе чи за своїх ближніх, може звертатися до парафіяльних священників у будь-який день. У храмі знаходиться Книга Тверезості, де після присяги люди записують свої імена та намірення

Дорогі паломники!

Якщо хтось із вас по-особливому відчув на собі Божу ласку через вплив молитви у Страдчі - зцілення від хвороби чи допомогу у вирішенні інших життєвих проблем — ЛАСКАВО ПРОСИМО ЗАСВІДЧУВАТИ ЦЕ У ПАРАФІЯЛЬНІЙ КНИЗІ ВІДГУКІВ ПРО ОТРИМАНІ ЧУДА!

Банківські реквізити УГКЦ. Парафії Успення Пресвятої Богородиці с. Страдч

Код ЄДРПОУ: 26485147

Реквізити:

Найменування банку: Філія Львівське ОУ АТ "Ощадбанк"

Розрахунковий рахунок: 26009300164700

МФО: 325796

У призначенні платежу вказати: добровільна пожертва за...

Адреса банку: м. Львів, вул. Січових Стрільців 9

Прохання при переведенні грошей вказувати Ваше ім'я і прізвище, щоб отці у Страдчі могли молитись за Вас і Вашу родину

Комісія у справах мирян Львівської Архиепархії УГКЦ застерігає:

ОБЕРЕЖНО!!!

“Будьте тверезі і чуйте!”

Противник ваш, диявол, ходить навколо вас, як лев ревучий, шукаючи, кого б пожерти" [1 Петр. 5:8].

Детальна інформація на сайті <http://www.stradch.com/index.php/id/128>

Парафіяльна газета Храму Успення Пресвятої Богородиці

Наша адреса: Львівська обл. Яворівський р-н. с. Страдч, вул. Страдецька Гора

телефон +38 067 708 75 17

Над випуском працювали: о. Іван Колтун (головний редактор), Гусак Марта, Коваль Леся, Пундяк Олег, Лосик Ігор, о. д-н Собешкевич Тарас

Офіційна інтернет-сторінка Страдча www.stradch.com

Тираж газети - 2000 шт.